

Щомъ изкочихъ вѣнъ, първата ми работа бѣше да сподѣля радостта си съ нѣкого. Запжтихъ се къмъ дома на единъ отъ другаритѣ си.

Азъ припкахъ по улицитѣ и когато срѣщахъ нѣкого — старъ или младъ, познатъ или непознатъ — все ми се искаше да го спра, да вдигна въ ржка свидетелството и да извикамъ: „— Ей, гледай! Чети тукъ: минавамъ въ втори класъ!..“ Но хората мѣ отминаваха равнодушно и азъ се отдалечавахъ ядосанъ и оскърбенъ.

Приятельтъ ми не бѣше дома. Но вѣнъ, на улицата, играеха нѣколко момчета, наши другари. Заобиколиха ме и грабнаха да разгледатъ свидетелството. Едни ме хвалѣха, други завиждаха — които иматъ слаби бележки. А азъ мълчахъ и се чувствувахъ, сѣкашъ изведнажъ порасналъ високо надъ всичкитѣ.

Прибрахъ свидетелството и се запжтихъ къмъ хана. Сѣтихъ се най-после, че ме чака пжтъ. Но когато тръгнахъ, слънцето бѣше вече съвсемъ низко надъ планината. Минахъ желѣзния пжтъ и и подкарахъ коня. Надеждата ми бѣше, че ще достигна и отмина по видѣло поне коларовската гора. Но додето измина шосето и се отбия въ страни — слънцето се скри задъ планината и надъ полето паднаха черни сѣнки.

Азъ държахъ юздата, подканяхъ коня и все поглеждахъ назадъ. Баиритѣ ставаха все по-черни и червеното небе бързо потъмнѣваше.

Наближихъ гората. Тази утринъ тя бѣше росна, зелена, приветлива, а сега лѣхаше отъ нея хладина и мракъ. Вѣнъ отъ гората, вдѣсно отъ пжтя, имаше вѣковенъ клонестъ джбъ. Преди нѣколко седмици въ нашето село се бѣше разчуло,